

Projektalálkozó iskolánkban 2017. október 15-21.

Az Első Óbudai Német Nyelvoktató Nemzetiségi Általános Iskola kétéves Erasmus + programban vesz részt, melynek október végén egy hétig házigazdája lehetett. A német nyelvű projekt témája eredeti nyelven „Essentdecker auf Spurensuche”, azaz „Nemzetközi ízek nyomában”.

Vendégeink, 24 tanuló és 11 pedagógus, összesen 3757 km-t utaztak hozzánk Lengyelországból, Olaszországból, Litvániából, Szlovéniából és Németországból.

Első nap a vendéglátó iskola bemutatkozó műsora szorosan illeszkedett a program tematikájához, étkezéssel, vendéglátással kapcsolatos dalokat hallhattak, tréfás jelenetet és német néptáncot láthattak vendégeink.

Minden résztvevő ország bemutatkozott, mindenki korosztályának, affinitásának, erősségeinek megfelelően választotta ki a koncepciót, mely így aztán nagyon változatosra sikeredett. Ha járt is már valaki egy-egy adott országban, akkor is érdekes volt a gyerekek szubjektív szemüvegén keresztül szembesülni a megélttel, de többször elhangzott az „Ide el akarok jutni” óhaj is a prezentációk alatt. Játékos ismerkedés következett a városnézés előtt. A városnéző busszal tett kirándulás Budapesten lenyűgözött mindenkit, a gyerekek zöme kisvárosból érkezett, így rajtuk különösen érezhető volt az elragadtatás.

A kedd délelőtt a munkáé volt, a nemzetközi csoportok különböző állomásokon munkálkodtak, bevásárlószatyrokat dekoráltak, szakácskönyvet állítottak össze, az iskola falára festhették a projekt logóját, társasjátékokat készítettek. A pedagógus kollégák német nyelvű tanórákon hospitáltak, melyeket szakmai megbeszélés követett.

Délután, immár gyalogosan, bevettük a budai várat, elmondhatjuk, hogy sikerrel. Ilyenkor, a vendégek reakcióit látva, mi magunk is, akik már sokszor jártunk itt, elámulunk, hogy milyen szép helyen is élünk.

Nem tagadjuk, hogy az október végi időpont kiválasztása okozott némi fejtörést a szervezőknek, legfőképp Kollárné Mácsi Krisztina intézményvezető-helyettesnek, hisz szép a mi fővárosunk, de ködben, latyakban mégsem olyan impozáns. Az időjárás a kezünkre játszott, mivel egész héten ragyogó időben volt részünk, ami a lehangsúlyosabb szerdán, a kirándulás napján volt.

Ekkor vendégeinkkel bejártuk a Dunakanyart: Esztergom, Visegrád, Szentendre mesebeli hátteret nyújtott, olyan válogatott őszi színekben pompázott, hogy, ha eddig nem, most megszületett volna az impresszionizmus. A gyerekekkel szervezett kirándulás egyik kritikus pontja mindig az étkezés, ezért volt megnyugtató, amikor a gulyásleves után üres tányérok sorakoztak, és többen is kértek repetát is, nem beszélve a túrós rétes sikeréről.

Munka nélkül ez a nap sem múlhatott el, a csoport a szentendrei Skanzenben kenyeret sütött, mindenki hagyományos módon készítette a maga cipóját.

Csütörtök délelőtt szűkebb pátriánkat, Óbudát is megismerhették közelebről barátaink. A Vendéglátóipari Múzeumban marcipánt készíthettek; ennek a programnak a bevezetése előző nap volt, Szentendrén ugyanis többen meglátogatták a Marcipán Múzeumot.

A kora délután feladatai közé tartozott a további csoportmunka, valamint bemutatták azt a prezentációt, amivel már jó előre készültek az országok képviselői. Minden egyes projekttalálkozónak más-más, étkezéssel kapcsolatos tematikája volt, a mi esetünkben minden ország a saját gasztronómiájára jellemző sajátosságot, különbözőségeket, érdekességeket mutatta be. Szerencsére a bemutatókra ebéd után került sor.

Aki eddig nem tette meg, legkésőbb csütörtök délután evett lángost, akik ugyanis már megkóstolták, ajánlották a többieknek. Természetesen szigorúan csak a projekt tematikája miatt. Ekkorra a közösségi oldalakon a tanulóink ismerőseinek száma is szignifikánsan megemelkedett.

A pénteki nap iskolánkban az október 23-i események jegyében is telt, programjainkon a pedagógus kollégák is részt vettek. Ugyan a megemlékezés magyar nyelven zajlott, az ünnepség hangulata célt ért, a történelmi hasonlóságokat felfedezve a lengyel és a litván kolléganők könnyeztek a meghatottságtól.

A gyerekek ez idő alatt folytatták a projekt feladatait, rétes sütéssel, métázással és tánc házzal kibővítve a repertoárt.

Péntek délután a záró rendezvényen prezentáció keretében felelevenítettük a hét eseményeit, szüreti dalokat énekeltünk, majd végezetül úgy a vendégeink specialitásait, mint a vendéglátó családok süteményeit kóstolhattuk.

A záróesemény, mint minden alkalommal, a tervezettel ellentétben némiképp sírósra sikeredett, a gyerekek úgy búcsúztak egymástól, mintha közeli családtól válnának el.

Mi, kollégák nem is búcsúztunk, inkább a következő, immár a harmadik, közös projekt lehetséges tematikáit kerestük.

Föedl Nóra, német nyeltanár